

Sygnatura akt XI C 2125/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 10 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Wojnar

Protokolant: Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2015 r. we W.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko S. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 czerwca 2011 r. (...) zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem był przelew bezspornych i wymagalnych wierzytelności pieniężnych, wynikających z różnych tytułów, w tym z czynności bankowych.

Strony ustaliły, że dla usunięcia wątpliwości w przypadku późniejszego sporządzenia wyciągów z umowy dla poszczególnych wierzytelności, obowiązująca będzie wersja papierowa załącznika nr 1 do umowy.

Przeniesienie własności wierzytelności z (...) S.A. na fundusz inwestycyjny nastąpić miało w myśl § 3 ust. 5 umowy w dniu wpływu ceny na rachunek banku.

(dowód: - umowa przelewu, k. 8-14;

(...) sporządziła wydruk zatytułowany „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, w którym stwierdzono, że wydruk stanowi automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) S.A. a (...) z dnia 21 czerwca 2011 r. W wydruku tym wskazano datę zawarcia umowy 25 lutego 2004 r., imię i nazwisko (...), kapitał – 1.618,82 zł, odsetki 545,86 zł.

(dowód: - wyciąg z załącznika, k. 15)

W dniu 15 października 2014 r. (...) Z. sporządziła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, w którym wskazała, że w dniu 21 czerwca 2011 r. nabyła od (...) S.A. wierzytelność wobec dłużnika S. K.. Zobowiązanie wynika z umowy rachunku bankowego z dnia 25 lutego 2004 r., a jego wysokość na dzień wystawienia wyciągu wynosiła 2.863,48 zł.

(dowód: - wyciąg z ksiąg rachunkowych, k. 7)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd pominął kserokopię wezwania do zapłaty, kserokopia nie potwierdzona za zgodność z oryginałem nie ma bowiem mocy dowodowej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą prawną żądania strony powodowej był art. 725 k.c. i 509 k.c. Stosownie do pierwszego z powołanych przepisów przez umowę rachunku bankowego bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi, do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych. Zgodnie zaś z art. 509 § 1 i 2 kc wierzyciel może przenieść wierzytelność na osobę trzecią. Wraz z wierzytelnością przechodzą wówczas na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W niniejszej sprawie pozwany, wezwany prawidłowo na rozprawę, nie ustosunkował się do żądania pozwu i nie wniósł o rozpoznanie sprawy podczas jego nieobecności.

W sprawie znajdzie zatem zastosowanie art. 339 kpc. Oznacza to, że przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Takie wątpliwości istnieją w niniejszej sprawie, a dotyczą one legitymacji procesowej czynnej powoda. Tym samym nie można było przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie.

Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez Sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tymczasem w niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała czynnej legitymacji procesowej. Wprawdzie do pozwu strona powodowa przedłożyła umowę sprzedaży wierzytelności, niemniej nie jest to dowód wystarczający do wykazania, że powód nabył dochodzoną wierzytelność. Przede wszystkim, wskazać należy, że przedmiotowa umowa jest umową warunkową (art. 89 i n. k.c.) – przeniesienie wierzytelności na nabywcę, tj. powoda, miało nastąpić

z chwilą zapłaty ceny. Tymczasem, powód nie wykazał, że umówioną cenę zapłacił, czyli nie udowodnił, że przeszła na niego jakakolwiek wierzytelność wskazana w tej umowie. Nadto, powód nie udowodnił, że przedmiotem umowy była dochodzona wierzytelność. Dołączony do pozwu „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” (k. 15), nie został podpisany przez żadną ze stron umowy przelewu. Nadto, jego treść jest zbieżna identyczna (w zakresie użytych sformułowań przed tabelką wskazującą dłużnika i konkretyzującą wierzytelność) z treścią „wyciągów z załączników do umowy cesji” dołączanych w innych sprawach do umów przelewu zawartymi z zupełnie innymi podmiotami. Dowód ten nie daje podstaw zatem do uznania, że stanowi on załącznik do przedmiotowej umowy. Poza tym, wskazać należy, że zgodnie z umową przelewu dla usunięcia wątpliwości w przypadku sporządzania wyciągów z umowy do poszczególnych wierzytelności, obowiązującą będzie wersja papierowa załącznika nr 1 do umowy. Oznacza to, że strony dopuszczały rozbieżności między papierową a elektroniczną wersją listy przelewanych wierzytelności (załącznika nr 1 do umowy); przy tym za rozstrzygającą (obowiązującą) strony przyjęły wersję papierową. Innymi słowy, fakt ujęcia w elektronicznym załączniku do umowy cesji dochodzonej wierzytelności – w ocenie Sądu – nie przesądza, że wierzytelność ta była przedmiotem ww. umowy sprzedaży wierzytelności. Do dokonania takich ustaleń niezbędne było zbadanie papierowej wersji załącznika, ale strona powodowa takiego dowodu nie zaoferowała.

Wobec powyższego uznać należało, że strona powodowa – wbrew spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu zgodnie z art. 6 kc i art. 232 kpc – nie wykazała, że nabyła dochodzone wierzytelności. Tym samym, mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.